

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupené M. L., proti žalované: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 601 77 Brno, o žalobě proti rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 6. 3. 2015, č. j. MU-PS/4115/2015/46172/FF,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 6. 3. 2015, č. j. MU-PS/4115/2015/46172/FF, **se ruší a věc se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to k rukám jejího právního zástupce M. L. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím rektor Masarykovy univerzity (dále jen „rektor“) ve výroku I. potvrdil rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity (dále jen „děkan“) ze dne 2. 1. 2015, č. j. MU-PS/60/2015/46172/FF, o vyměření poplatku spojeného se studiem, a ve výroku II. rozhodl o snížení poplatku za prodlouženou dobu studia, který byl

žalobkyni vyměřen za dalších šest započatých měsíců studia na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, na 3.750 Kč.

[2] Z rozhodnutí děkana plyne, že žalobkyni byl vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia v dalším studiu ve výši 15.000 Kč za dalších započatých šest měsíců studia studijního programu Učitelství pro střední školy, oboru Učitelství ruského jazyka a literatury pro střední školy na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, a to za období od 18. 12. 2014 do 17. 6. 2015.

[3] Rektor v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že poplatek byl stanoven v souladu s ust. § 58 odst. 3 a 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“) na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů. Vzhledem k tomu, že žalobkyni byl poplatek vyměřen od 18. 12. 2014 a dne 4. 2. 2015 řádně ukončila studium, byl vyměřený poplatek snížen, přestože na takové snížení není právní nárok.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobkyně se v žalobě domáhala zrušení rozhodnutí rektora i rozhodnutí děkana, rovněž navrhla uložit žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[5] V první řadě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdila, že v žádosti o přezkoumání rozhodnutí uvedla, že za stejné období jí byl poplatek vyměřen opětovně, a že i při započtení studia, které nebylo dokončeno řádně, standardní dobu nepřekročila. Žalovaná se však ani s jednou námitkou nevypořádala, když pouze obecně konstatovala, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s předpisy. Takové rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné, přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publikovaný pod č. 1112/2007 Sb. NSS.

[6] Žalobkyně dále namítala, že poplatek za delší studium jí již byl vyměřen rozhodnutím č. j. MU-PS/15772/2014/44475/FF za období od 14. 9. 2014 do 13. 3. 2015, napadeným rozhodnutím jej žalovaná vyměřila opětovně, a to za období od 18. 12. 2014 do 17. 6. 2015. V únoru 2015 studium ukončila, za stejné období jí tedy byl poplatek vyměřen dvakrát. V tomto je podle žalobkyně rozhodnutí v rozporu s ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Má za to, že ze zákona je zřejmé, že poplatek za studium je třeba chápat jako poplatek za dobu studia. Souběžná studia se pak započítávají jen jednou a jedno období nelze zpoplatnit dvakrát. Pokud statut univerzity v čl. 6 stanoví, že poplatek za studium se studentovi stanoví pro každé studium v bakalářském nebo magisterském studijním programu samostatně, je tento předpis podle názoru žalobkyně v rozporu se zákonem.

[7] Rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné i z toho důvodu, že žalovaná dobu jejího studia neprodloužila o jeden rok ve smyslu ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách. Tím je výklad žalované nerovný vůči různým studentům. Zatímco pomyslný student magisterského oboru Právo, který není rozdělen na bakalářský a navazující magisterský obor, má po celou dobu studia možnost prodloužení studia o jeden rok (bezplatně může studovat 12 semestrů), žalobkyni byl vyměřen poplatek za delší další studium, přestože studovala jen 11 semestrů. Žalobkyně je přesvědčena, že pokud při vyměření poplatku žalovaná použila ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách („do doby studia se započtou též doby všech

předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně“), měla použít i zvětšení doby studia o jeden rok ze stejného ustanovení. K tomu žalobkyně uvedla, že pokud by soud shledal výklad univerzity správným a současně by shledal pochybnost o rovném přístupu k bezplatnému studiu, žádá soud o zvážení předložení věci Ústavnímu soudu.

[8] Nezákonnost rozhodnutí žalobkyně spatřuje i v tom, že žalovaná nevzala v potaz, že studovala obor Učitelství ruského jazyka jako navazující obor k jejímu prvnímu studiu – oboru Ruský jazyk a literatura. Má za to, že poslední větu ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách *„Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3“*, nelze vykládat tak, jako by se jednalo o zcela samostatné ustanovení. Dle jejího názoru se i na další delší studium vztahuje část odst. 4, která pro další studium uvádí *„to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu“*. Žalobkyně namítala, že by studovala jako absolvent oboru Mediální studia a žurnalistika, Bezpečnostní a strategická studia, kde obor Učitelství ruského jazyka není navazujícím studiem, studovala jej současně i jako absolvent oboru Ruský jazyk a literatura, kde se o navazující obor jedná. Považuje za nepřípustné, aby na studium oboru Učitelství ruského jazyka bylo nahlíženo jako na další studium z pohledu absolventa Mediálních studií a žurnalistiky, a ne z pohledu absolventa Ruského jazyka a literatury. Pokud by tak žalovaná učinila, musela by dojít k závěru, že se jedná o navazující studium, a že se nemůže jednat o další studium ve smyslu ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách. Žalobkyně má za to, že zpoplatněné studium bylo navazujícím studiem, a tedy nepodléhalo poplatku za další studium. Stejně jako každý jiný absolvent u navazujícího studia tak nemůže podléhat ani poplatku za delší další studium.

[9] Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zřejmým záměrem zákonodárce. Zdůraznila, že studovala 11 semestrů, o jeden semestr déle, než je obvyklé, o jeden semestr méně, než běžný student může studovat bezplatně, za tuto dobu získala dva Bc. diplomy a dva Mgr. diplomy. Jedná se tak spíše o nadstandardně aktivní a nadstandardně úspěšné studium. Podle názoru žalobkyně lze z ust. § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách dovodit, že studium více programů současně je zákonodárcem podporované a žádoucí, výklad žalované je tak v rozporu s duchem zákona.

III. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobkyně

[10] Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že zatížila žalobkyni poplatkem spojeným se studiem – poplatkem za prodlouženou dobu studia v dalším studiu podle ust. § 58 odst. 3, 4 zákona o vysokých školách. Uvedla, že postupovala v souladu s dikcí první věty první části (před středníkem) § 58 odst. 3, když žalobkyně studovala k datu vzniku poplatkového zatížení (ke dni 18. 12. 2014) v kategorii „student“ v magisterském navazujícím (dalším) studijním programu Učitelství pro střední školy [studijní obor Učitelství ruského jazyka a literatury pro střední školy) (dále jen „studium e“)] a kdy doba magisterského navazujícího studijního programu Politologie [studijní obor Bezpečnostní a strategická studia) (dále jen „studium c“)], které bylo ukončeno jinak než řádně, byla započtena podle první věty druhé části (za středníkem) do celkové doby tehdejšího aktuálního studia e), přičemž období, kdy žalobkyně studovala v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, byla započtena pouze jednou podle druhé části první věty citovaného paragrafu. K datu

poplatkového zatížení se žalobkyně stala absolventkou bakalářského studijního programu Humanitní studia [studijní obor Mediální studia a žurnalistika, Ruský jazyk a literatura) (dále jen „studium a“) a bakalářského studijního programu Mediální a komunikační studia [studijní obor Mediální studia a žurnalistika, Bezpečnostní a strategická studia) (dále jen „studium b“), tedy ve smyslu dikce první věty druhé části (za středníkem) § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách nebyla „absolventkou bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu“, byla absolventkou „pouze“ jiného bakalářského studijního programu, a z téhož důvodu musel být poplatek vyměřen již po překročení standardní doby studia ve smyslu ust. § 58 odst. 4 druhé věty zákona o vysokých školách. Jak vyplývá z průběhu studia, žalobkyně ukončila studium c) jinak než řádně až po absolvování bakalářských studií a) a b), jednalo se o studium stejného typu jako v tehdejšímu aktuálním studiu studijního programu e), které však k datu poplatkového zatížení ukončeno nebylo. Žalovaná má za to, že žalobkyni byl vyměřen poplatek spojený se studiem v souladu se zákonem o vysokých školách, a to výhradně ve vztahu k tehdejšímu aktuálnímu studijnímu programu e). Pokud jde o poplatek ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 19/2015, ten byl vyměřen ve vazbě k tehdejšímu aktuálnímu magisterskému navazujícímu (dalšímu) studijnímu programu Filologie [studijní obor Ruský jazyk a literatura) (dále jen „studium d“), z toho důvodu nelze hovořit o stejném období nebo o opětovném poplatku spojeném se studiem, i když poplatkové zatížení se týká téhož období i téhož zápočtu jako ve věci žalované pod sp. zn. 29 Af 19/2015.

[11] Ve věci tvrzené nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že v části I. se sice formálně opírá o zákonnou úpravu bez dalšího, když odkazuje pouze na ust. § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách, ovšem děje se tak výlučně ve shodě jak se zákonnou úpravou vyznačenou již ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, tak i s řádným odůvodněním tohoto rozhodnutí. Žalovaná totiž pouze potvrzuje správnost prvostupňového rozhodnutí co do jeho výrokové části (i odůvodnění), neboť neshledala, že argumentace žalobkyně z hlediska jí namítaného poplatkového zatížení je skutkově i právně relevantní, a v tomto smyslu proto považuje tvrzení žalobkyně za účelové.

[12] Na základě uvedených skutečností považuje žalovaná rozhodnutí, kterým zatížila žalobkyni poplatkovou povinností za věcně a právně správná, žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

[13] V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobkyně, v níž tato především setrvala na žalobní argumentaci. Žalobkyně popírá, že by žalovaná postupovala v souladu s dikcí první věty první části (před středníkem) § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, neboť toto ustanovení předpokládá stanovení poplatku pouze při překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok, žalobkyni však byl vyměřen poplatek již při překročení standardní doby studia bez prodloužení o jeden rok. Má za to, že započtení studia c) lze započítat pouze do doby celkové doby studia a že do celkové doby dalšího studia lze započítat jen studium další, kterým studium c) nebylo. Rovněž žalobkyně popírá, že by k datu poplatkového zatížení nebyla absolventkou bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu, resp. že by bylo pouze absolventkou jiného bakalářského studijního programu. Žalobkyně zdůraznila, že všechna tři magisterská studia žalobkyně byla studii navazujícími, jak vyplývá z matriky studentů – studium d) a e) bylo navazující ke studiu a) a studium c) bylo navazující ke studiu b). Žalobkyni není zřejmé, proč žalovaná tato studia nepovažuje za studia za navazující, i přesto, že je za navazující označuje matrika. Ze

zákona nelze dovodit, že v pořadí druhé a další navazující studium není studiem navazujícím a neplatí pro něj výluka z ust. § 58 odst. 4 za středníkem. Žalobkyně uvedla, že pokud má mít význam vyjádření, že žalobkyně ukončila studium c) až po absolvování bakalářských studií a) a b), je třeba konstatovat, že studium c) se překrývalo se studiem a). Žalovaná do celkové doby dalšího studia započítala celé studium c), které ale žalobkyně po celou započítávanou dobu nestudovala jako absolvent jiného Bc. oboru [oboru a)], neboť jím se stala až v průběhu studia c). Podle názoru žalobkyně nemůže být podstatné, kdy žalobkyně studium c) ukončila, ale kdy jej studovala, resp. zda jej studovala jako student, jako absolvent v navazujícím studiu nebo jako absolvent jiného bakalářského studia. Dále žalobkyně namítala, že započtené studium c) ani podle vyjádření žalované v matrice není dalším studiem, ale studiem navazujícím, dle žalobkyně jej tak nelze započítávat do celkové doby dalšího studia podle poslední věty ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách. Řádně neukončené studium c) lze podle žalobkyně započítávat pouze do celkové doby studia podle ust. § 58 odst. 3, zde ale musí být překročena standardní doba studia o jeden rok. Podle žalobkyně je zřejmé, že do celkové doby dalšího studia lze započítávat pouze studia další (tedy studia d) a e), u kterých ovšem žalobkyně standardní dobu studia nepřekročila.

[14] Žalobkyně uzavřela, že ze zákona o vysokých školách nelze dovodit, že druhé navazující studium není studiem navazujícím. Z ust. § 58 odst. 4 zákona je zřejmé, že ustanovení o dalším studiu se nevztahuje na studia navazující. Žalobkyně trvá na tom, že zpoplatněná studia byla studii navazujícími. Do celkové doby dalšího studia nelze započítávat studium c), které není dalším studiem. Toto studium lze započítat do celkové doby studia zvětšené o jeden rok pro stanovení poplatku dle ust. § 58 odst. 3, ale ne pro stanovení poplatku dle ust. § 58 odst. 4 zákona. Rozhodnutí je v rozporu se zákonem, neboť dle ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách se období, ve kterém student studoval ve studijních programech souběžně, do doby studia započítávají pouze jednou.

IV. Posouzení věci soudem

[15] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[16] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byl žalobkyni vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia.

[17] Podle ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.

[18] Podle ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každý další započatý jeden rok studia nejvýše základ podle odstavce 2; to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu či jde-li o souběh řádných studijních programů nepřesahující standardní dobu studia programu jednoho. Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3.

[19] Soud se zabýval v první řadě námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí lze zpravidla podrobit soudnímu přezkumu. Této námitce soud přisvědčil.

[20] Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyni byl rozhodnutím děkana vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia v dalším studiu ve výši 15.000 Kč za dalších započatých šest měsíců studia studijního programu Učitelství pro střední školy, oboru Učitelství ruského jazyka a literatury pro střední školy na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, a to za období od 18. 12. 2014 do 17. 6. 2015. K vyměření došlo na základě údajů evidovaných v matrice studentů, z níž bylo zjištěno, že žalobkyně je absolventkou řádně ukončených studijních programů B7202 Mediální a komunikační studia (studijní obor Mediální studia a žurnalistika, Bezpečnostní a strategická studia) na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity a B6107 Humanitní studia (studijní obor Mediální studia a žurnalistika, Ruský jazyk a literatura) na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity, a nyní studuje v magisterském navazujícím studijním programu N7504 Učitelství pro střední školy (studijní obor Učitelství ruského jazyka a literatury pro střední školy) na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, a to od 23. 7. 2013. Vedle doby odstudované v aktuálním studijním programu žalobkyně rovněž studovala ve studijním programu N6701 Politologie (studijní obor Bezpečnostní a strategická studia), který ukončila jinak než řádně, dobu tohoto studia (218 dnů) je proto nutno započítat do celkové doby aktuálního studia. Započitatelná odstudovaná doba ve všech uvedených studijních programech ke dni 18. 12. 2014 činila 731 dnů a přesáhla tak standardní dobu studia v aktuálně studovaném studijním programu o 1 den.

[21] Proti rozhodnutí děkana podala žalobkyně žádost o přezkoumání rozhodnutí, v níž namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí a jeho věcnou nesprávnost. Namítala, že poplatek za prodlouženou dobu studia v dalším studiu podle ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách jí byl vyměřen nejprve rozhodnutím č. j. MU-PS/15772/2014/44475/FF a nyní jí je vyměřen opětovně za stejné období. Tím je podle jejího názoru napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, neboť podle ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách se období, ve kterém student studoval ve studijních programech souběžně, do doby studia započítává pouze jednou. Dále namítala, že předmětné studium vystudovala za tři semestry namísto obvyklých čtyř, i při započtení studia, které nedokončila řádně, tedy stále byla ve standardní době studia. Žalobkyně tedy namítala konkrétní skutečnosti, které podle jejího názoru prokazují, že rozhodnutím děkana byl porušen zákon o vysokých školách. Pro případ, že by rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno, žádala o snížení poplatku a odložení jeho splatnosti z finančních důvodů.

[22] Z rozhodnutí rektora soud zjistil, že rozhodnutí děkana o vyměření poplatku spojeného se studiem bylo potvrzeno a současně byl snížen poplatek za prodlouženou dobu studia, který

byl žalobkyni vyměřen za dalších započatých šest měsíců studia na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, na 3.750 Kč. Rozhodnutí rektora obsahovalo odůvodnění tohoto znění: „*Poplatek Vám byl stanoven v souladu s ust. § 58 odst. 3 a 4 ZVŠ na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů. Vzhledem k tomu, že Vám byl poplatek vyměřen od 18. 12. 2012 a dne 4. 2. 2015 jste řádně ukončila studium, Vám vyměřený poplatek snižuji, přestože na takové snížení není právní nárok.*“

[23] Soud konstatuje, že procesní pravidla pro vydání rozhodnutí ve věcech vyměření poplatků souvisejících se studiem jsou zakotvena v ust. § 68 zákona o vysokých školách. Podle odst. 1 se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení. V odst. 3 písm. f) jsou upraveny náležitosti rozhodnutí vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4. Rozhodnutí musí být podle tohoto ustanovení vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Odst. 4 dále stanoví, že student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektoru. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí.

[24] Právo účastníka řízení (studenta) na řádné odůvodnění rozhodnutí a tomu odpovídající povinnost správního orgánu, je jedním ze základních principů materiálního právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení svévole ze strany rozhodujících správních orgánů. Z rozhodnutí správních orgánů musí být zřejmé, z čeho vycházely a jakými skutkovými a právními úvahami se řídily.

[25] Vyplývá-li z ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách povinnost odůvodnění rozhodnutí děkana, má soud za to, že tato povinnost se týká i rozhodnutí přezkumného. Umožňuje-li totiž zákon studentovi žádat o přezkoumání rozhodnutí, pak mu tím zcela jistě dává i právo namítat konkrétní skutečnosti. Uvádí-li student konkrétní důvody, proč má za to, že rozhodnutí děkana je v rozporu se zákonem či vnitřními předpisy vysoké školy, je nutné, aby se rektor při přezkumu rozhodnutí těmito důvody zabýval. Pokud by rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí děkana nemuselo být řádně odůvodněno a správní orgán by se nemusel vypořádat s jednotlivými důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, postrádal by tento opravný prostředek svůj smysl. Z povahy věci lze proto dovodit, že náležitosti rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách (včetně odůvodnění) se netýkají pouze rozhodnutí o vyměření poplatku za studium, nýbrž i rozhodnutí o přezkoumání tohoto rozhodnutí.

[26] Obdobně v již zmíněném rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*rozhodnutí rektora vysoké školy v řízení o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu (§ 50 odst. 7 zákona o vysokých školách) musí být odůvodněno. V odůvodnění je třeba uvést konkrétní důvody, o něž se rozhodnutí opírá, a vypořádat se s námitkami odvolatele tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné.*“ Ačkoli předmětem řízení projednávaného před Nejvyšším správním soudem nebylo rozhodnutí ve věci vyměření poplatku za studium, ale rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, má soud za to, že

s ohledem na téměř totožnou právní úpravu u obou těchto řízení lze zde citovaný právní názor aplikovat i na rozhodnutí ve věci poplatku za studium.

[27] Na základě uvedených skutečností dospěl zdejší soud k závěru, že rozhodnutí rektora o přezkoumání rozhodnutí děkana trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ačkoliv žalobkyně v žádosti o přezkoumání rozhodnutí uvedla dva konkrétní důvody, proč považuje rozhodnutí děkana za nezákonné (namítala, že jí byl vyměřen poplatek za studium opakovaně na stejné období, a že i při započtení studia, které nebylo dokončeno řádně, standardní dobu nepřekročila), rektor odůvodnění svého rozhodnutí omezil pouze na soulad rozhodnutí děkana se zákonem a uvedl, že poplatek byl žalobkyni stanoven na základě správně zjištěných údajů v matrice studentů. Z odůvodnění rozhodnutí není vůbec zřejmé, jakým způsobem se rektor vypořádal s jednotlivými důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, čímž zatížil své rozhodnutí závažnou procesní vadou. V žádném případě totiž nepostačuje odůvodnění rozhodnutí omezit na obecnou formulaci spočívající v pouhé dikci zákona a obecný odkaz na údaje v matrice studentů. K tomu aby napadené rozhodnutí bylo možné přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim rektor dospěl. Soud totiž musí mít možnost přezkoumat, z jakých konkrétních podkladů vycházel a z jakých právně relevantních důvodů posoudil skutkový stav pro stanovení poplatku souvisejícího se studiem a určení jeho výše, v návaznosti na argumenty vyjádřené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí. Nic takového se však žalobou napadené rozhodnutí nespĺňuje.

[28] Pokud žalovaná ve vyjádření k žalobě argumentovala tím, že pouhý odkaz na ust. § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nutno vnímat ve shodě s řádným odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, soud připouští, že rozhodnutí děkana tvoří společně s rozhodnutím rektora pro účely soudního přezkumu jeden celek, je však nutno zdůraznit, že ani odůvodnění rozhodnutí děkana žádnou reakci na argumenty žalobkyně obsažené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí neobsahuje.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. r. s. zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na něm, aby se řádně vypořádal se všemi argumenty, které žalobkyně uvedla v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, a zejména aby jeho úvahy našly svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí děkana.

[30] S ohledem na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud již nezabýval zbývajícími žalobními námitkami, neboť by tím předjímal rozhodnutí, které je povinen v prvé řadě učinit správní orgán.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[32] Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady toliko za zaplacený soudní poplatek, proto jí byla přiznána vůči náhrada nákladů řízení vůči žalované ve výši 3.000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu